

1. Bölüm

Bunlar da Ne Böyle?

“Çok uzaklaştık,” dedi Işın, “dönelim artık.”

“Ne o? Yoruldun mu?”

“Hayır.”

“Korkuyor musun yoksa?”

Işın sertçe karşılık verdi bu kez:

“İlle de korkmam mı gerekiyor?”

“Niye dönelim diyorsun öyleyse?”

“Bilmem. Öyle diyorum işte.”

Oldukça dik bir yamacı tırmanmaya başlamışlardı. Tansel önde, Işın arkada yürüyordu. Ayaklarının altında yuvarlanan minik taşların tıkırtıları duyuluyordu sık sık. Aslında tam da dolaşma zamanıydı; nisan ayının sonlarında ortalığı saran o mis gibi havaya ikindi güneşinin ılıkılığı da eklenmişti. Her şey sarıya, turuncuya boyanıyor, durduğu yerde güzelleşiyordu; fakat nedense Işın'ın içi hiç rahat değildi. Tepenin doruğuna ulaşmak için attıkları her adımda, boğazına kocaman bir el sarılıyordu sanki. Soluk alıp vermekte zorlanır olmuştu.

Kent merkezinden epeyce uzaklaşmışlar, bisikletlerini aşağıda bir yere kilitlemişler ve küçük bir gezintinin büyüüne kaptırmışlardı kendilerini. Ancak Işın'ın tedirginliği bir türlü azalmıyordu. Ana yoldan uzaklaştıkça tuhaf bir ürperti oluşmaya başlamıştı içinde. Çevrede kimsenin olmayışı dağların yükselip bulanıklaşmasına, vadilerin derinleşmesine ve kayaların parlayıp insanın gözünü almasına yol açıyordu.

'Bu gidişin sonu kötü,' diyordu içinden bir ses. *'Bir an önce dönmeliyiz.'*

Ne ki Tansel oralı değildi hiç. Dönmek bir yana, iyice hızlı atmaya başlamıştı adımlarını. Işın'ın sabrı tükenmişti artık, daha fazla dayanamadı ve olduğu yerde durdu. Bu işe noktayı koyma zamanı geldi, diye düşündü.

Arkasından gelen ayak sesleri kesilince Tansel de durdu. Dönüp Işın'ın yüzüne dikkatle baktı. Kararının ne kadar kesin olduğunu ölçmek istiyor gibiydi, ama böyle bir irdelemeye gerek bile kalmadı. Kızcağızın kızarmış yanaklarını, alnında boncuklanan ter taneciklerini görünce her şeyi anladı. Az önceki tırmanma hırından vazgeçti.

"Peki, dönelim," dedi gönülsüz bir sesle.

Aşağıya doğru yürümeye başladılar. Bu kez Işın öndeydi. İkisinin de sesi çıkmaz olmuştu artık. Önlerindeki patika yolunun genişlediği yerlerde başlarını kaldırıp sessizce çevreyi seyrediyorlardı, o kadar. Bir süre böylece yol aldılar. Işın mutluydu şimdi. Tansel'in

gereksiz yere ısrar etmemesi sevindirmişti onu. Ne var ki bu mutluluğu uzun sürmedi. Bir ara Tansel'in fısıltısını duyar gibi oldu arkasında:

"Işın! Bir dakika."

Hızla döndü. Tansel az ötede duruyordu. Gözlerini bir noktaya dikmiş, bekliyordu öylece. Bir kedi gibi, hiç kıpırdamadan... Işın'ın da durduğunu anlayınca 'ses-sizce yaklaş' anlamında bir işaret yaptı. Bunu yaparken bile o kadar dikkatliydi ki olağanüstü bir durumla karşı karşıya olduğu belli oluyordu. Işın ayaklarının ucuna basarak o tarafa yürüdü.

"Bak, görüyor musun?" diye fısıldadı Tansel.

"Neyi?"

"Şuradaki kuşu görmüyor musun?"

On metre kadar ilerideki kocaman ardıç ağacının altını gösteriyordu. Işın dikkatle baktı oraya. Kısa bir sessizliğin ardından ilk tepkisini verdi:

"Aaa! Bu da ne böyle?"

"Yavaş... Ürkütmeyelim."

Hemen arkadaki kayanın üstüne ses çıkarmadan oturdular. Gözleri kuştaydı ikisinin de. Şimdiye değin böyle bir kuşun ne kendisini ne de resmini görmüşlerdi. Tarçın rengi gövdesi, kalemlle çizilmiş gibi düzgün desenlerin süslediği siyahlı beyazlı kanatları, küt kuyruğu, küçücük kafası ve bir nokta gibi duran gözleriyle zıplarcasına yol alan bir kuş vardı, sararmış otların arasında. Çok büyük değildi, ama başka kuşlara benzemediği de

gün gibi ortadaydı. Ağacın koyu gölgesinde tek başına geziniyor, otların ve taşların dibini rastgele gagalıyordu. Büyük bir olasılıkla küçük böcekler buluyordu oralarında. Simsiyah gagası üst üste konmuş iki kürdana benziyordu; öylesine ince ve uzun. İnsana bir vursa mutlaka kan çıkarır gibi sipsivriydi uçları.

Yalnızca gagası değildi ilginç olan, belki de en önemli özelliği tepesindeki ibiği idi. Başının üstünde göğe doğru yükselen ve tüyden yapılmış ikinci bir gagayı andıran bu ibik, nasıl oluyorsa arada bir kendiliğinden açılıyordu. Açıldığı anda da kiremit rengi bir yelpazeye dönüşüyor ve birdenbire ortaya çıkan bu yabancı güzelliği benek halindeki siyah noktalar tamamlıyordu.

“Ne bu Tansel?”

“Bir kuş...”

Başka zaman olsaydı, Işın bu saçma sapan yanıtla epey dalga geçerdi. ‘Aferin canım, nasıl da bildin’ gibilerden bir şeyler söyler ve kıkır kıkır gülerdi, fakat o anda aklına bile gelmedi böyle bir şey. Gözlerini bir türlü kuştan alamıyordu çünkü. Kısa ve incecik bacaklarıyla oradan oraya zıplayıp duran kuş, inanılmaz bir telaşla karnını doyurmaya çalışıyordu. Gezindiği yerlere öylesine yabancı duruyordu ki, insan dünyada bundan bir tane daha olabileceğine inanmakta zorlanıyordu.

“Fotoğrafını çekelim şunun,” dedi Tansel.

“Evet evet, çekelim hemen.”

Işın fotoğraf makinesini çantadan sessizce çıkardı ve Tansel’e uzattı. Makineyi titreyen ellerle kavrayan

Tansel, kendisinin de ummadığı kadar çok heyecanlanmıştı nedense. Bu yüzden elinden düşürecekmiş gibi korkarak yaptı makinenin bazı ayarlarını. Kayanın ardına geçip saklandı. Kuşun görüntüsünü en iyi açıdan yakalamak istiyordu. Hele bir de ibiğinin açık olduğu anı denk getirebilirse keyfine diyecek olmazdı. Bu sırada kuş azıcık uzaklaştı. Tansel telaşlanmadı hiç, içinden bir ses büyük bir olasılıkla geri geleceğini söylüyordu. Nitekim öyle oldu, kuş gezinerek kayaya doğru yaklaşmaya başladı yeniden. Fakat tam bu sırada iki karganın çığlıkları duyuldu havada. Nereden çıktıkları bile anlaşılamayan gürültücü yaratıklardı bunlar. Kavgadercesine bağırarak geldiler ve ardıç ağacının tepesine kondular. Bu kargaşa yerdeki kuşun ürkmesine yetti, dalların arasındaki hışırtıyı duyar duymaz birdenbire havalandı ve alçalıp yükselerek gözden kayboldu.

Tansel öyle öfkelendi ki eline geçirdiği taşı kargaların bulunduğu dallara doğru gelişigüzel fırlattı. Yaprakların arasında yeni bir dalgalanma oluştu, kargalar korkup kaçtılar. Bu arada Işın rengârenk kuşun gittiği yolu izlemeye çalışıyordu. Bunu başardı da. Kuş önce karşıdaki fundalığa, oradan da tarlanın öbür ucundaki dut ağacına konmuştu.

“Bırak şu kargaları,” dedi Tansel’e. “Bu tarafa gel.”

“Manyak şeyler. Gebertecektim neredeyse.”

“Kuşun nereye gittiğini gördüm ben. Gel çabuk!”

Tansel şaşırdı:

“Nerede hani?”

“Şuradaki dut ağacına kondu. Yürü!”

Tansel eliyle durdurdu Işın'ı. Bu kez işini iyice sağlama almak istiyordu:

“Bir dakika! Önce buradan bir fotoğrafını çekeyim. Bundan sonra zor yaklaşırız yanına. Korktu bir kez. Ayak sesimizi duyar duymaz kaçır.”

Işın hak verdi bu düşünceye. Gözünü kuştan ayırmadan Tansel'in makineyi uzak çekim konumuna getirmesini beklemeye başladı. Tansel ayarları yapar yapmaz ardıcın kalın gövdesinin arkasına gizlenip birkaç poz fotoğraf çekti. Derin bir soluk aldı, sonra da,

“Şimdi yaklaşabiliriz işte,” dedi.

Sessizce yürümeye başladılar. Sanki onlar dut ağacına gitmiyorlardı da ağaç onlara doğru geliyordu. Ne çıtırtı ne hırıltı... Çok geçmeden ağacın gölgesine girmeyi başardılar. Artık güneş de gözlerini almıyor ve kuşu daha iyi görebiliyorlardı. Tansel makinenin ayarlarını yeniden değiştirmeye başlamıştı ki arkasından gelen garip sesle irkildi. Kafasında iki olasılık birden belirdi. Işın'ın sesi miydi bu, yoksa bir başkasının mı? Korkuyla döndü geriye.

Işın iki eliyle ağzını kapatmış, yuvalarından fırlamış gözleriyle dalların arasında bir yere bakıyordu. Kuşun olduğu yere değil ama, bambaşka bir yere...

“Ne oldu?” dedi Tansel merakla.

Işın'dan ses çıkmıyordu. Dizlerini birleştirmiş belli belirsiz titriyor, bu arada gözleriyle de hep aynı bölgeyi

işaret ediyordu. Tansel de baktı oraya. Bakar bakmaz da eli ayağı buz gibi oldu. Dünya durdu bir anda, sesler kesildi, görüntüler kayboldu.

“Aman Tanrım! Bu da ne?”

“Kaçalım Tansel.”

Tansel’in değil kaçacak, adım atacak hali yoktu. İlk şaşkınlığını yaşıyordu hâlâ. Çünkü dalların arasında öyle bir yaratık duruyordu ki bakışlarıyla insanı olduğu yere çiviliyordu sanki. Kaçsan saldıracak gibi, dursan üzerine atlayacak gibi. Ne olduğu da adamakıllı belli değildi. Yüzü insandı tıpkı, giysileri de... Fakat ayakları, kolları, bedeninin iki dal arasındaki duruşu insandan çok bir maymunu andırıyordu. Kısa kollu bir gömlek vardı üzerinde, bir de uzunca şort... Yalınayaktı üstelik. Derisinin görünen bölümleri öylesine tülüydü ki, bir insanda bunca tüyün bulunması olacak iş değildi. Hayır, insan değildi bu. Bir şempanze? Belki...

Yok yok, bir şempanze de olamazdı, yüzü bunca düzgün, bakışları bu kadar anlamlı olamazdı bir şempanzenin. Başında da eğri büğrü bir kasket vardı. Peki neydi öyleyse? Dalların arasındaki oturuşu, bacaklarının konumu, gözlerinin hemen altından başlayan incecik tüyleri, zar zor görünen burnuyla yakışıklı bir şempanze; giysileri ve gülümseyen bakışları, ara sıra parlayan dişleri, oldukça orantılı kaşlarıyla çirkin bir adam? Hangisi?..

Tansel ilk şaşkınlığını atınca Işın’ın önerisine uymayı akıl edebildi. Tam kaçacaktı ki yukarıdaki yaratığın kendilerine gülümsediğini gördü. Dikkatle baktı. Göz

göze gelince başka bir şey daha fark etti. Yaratığın gözleri de bir tuhaftı. Cam gibi parlak ve sanki gözkapakları yok. Acaba yine gülümseyecek miydi? Tansel bunu anlamak için biraz daha sabretmesi gerektiğini düşündü. Işın'ın kendisini dürtmesini umursamadı.

“Tansel, hadi.”

Bu uyarıyı da duymazlıktan geldi. Tuhaf yaratığın kımıldamadan kendine bakıyor olması ve hiçbir tepki vermemesi cesaretini artırmıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kaçıp gitmek de güzel bir düşünceydi belki, ancak yukarıdaki görüntü yıllarca aklından çıkmayacaktı. Hem de yanıtız bir soru olarak...

Işın bu arada birkaç adım öteye gitmişti, biraz sonra koşmaya başlayacağı duruşundan anlaşılıyordu. Tansel bir an için o tarafa bakmaktan kendini alamadı. Işın'ın sesi de ağlamaklı çıkmaya başlamıştı:

“Tansel! Ben gidiyorum. Sen de gel, lütfen!”

Tansel bir daha baktı yukarıya. Tuhaf yaratık belli belirsiz bir gülümsemeyle bakıyordu, ama daha fazla durulmazdı burada. İnsana güven veren bir bakış, bir duruş değildi bu. Tansel geriye doğru birkaç adım attı. Ne olur ne olmaz diye düşünerek gözünü yaratıktan ayırmıyordu. Olur da atlayıverirse birden.

Bu gerilemeye herhangi bir tepki vermedi yaratık. Ses çıkarmadan izliyordu Tansel'in davranışlarını. Işın da geriledi biraz. Ağacın gölgesinden çıktılar. Güvenli bölgeye ulaşır ulaşmaz öyle bir koşmaya başladılar ki tutabilene aşk olsun.